

Aan de Koorddanser:

Het artikel over Osho is in mijn ervaring een zeer onwerkelijk verhaal. De verschillende kwalificaties zijn nogal verbijsterend. Zelf ben ik zeer vertrouwd met Osho, hij is mijn grote inspirator en hij kwam ook eind 70-er, begin 80-er jaren op mijn weg. Het leidde tot een beleving van verbondenheid met hem, ben een flink aantal keren naar Poona geweest en ben boeken van Osho gaan vertalen voor de uitgever in Nederland. Deze sterke innerlijke vertrouwdheid en beleving van zijn essentie brengt mij tot de conclusie dat deze beschrijving, de typering van Osho, op nogal wat fantasie is gebaseerd.

In geen enkel krantenartikel over Wild Wild Country, die ik vrijwel allemaal heb gelezen, stonden dergelijke enorm negatieve persoonsduidingen over Osho. Dit betekent, dat als het waar zou zijn, de schrijver een continue intimi geweest moet zijn in de directe nabijheid van Osho en Sheela. Maar dat was hij niet, hij is daar nooit geweest. Waarom dan die ongefundeerde veronderstellingen, persoonstyperingen die niet in de realiteit te vinden zijn?

Over het contact tussen Osho en Sheela wordt gezegd dat zij het op een bepaald moment niet langer met elkaar konden vinden, dat jaloezie een belangrijke rol leek te spelen en dat de leider machteloos is als Sheela de benen neemt. Osho typeert hij als een leider, een manager. Dat was hij niet. Hij was een inspirator, een begeleider vanuit zijn innerlijke essentie van liefde en gewaar zijn met een tegenwoordigheid van zijn in het existentiële, het universele. Het gebruik van het woord leider is dan ook volstrekt onjuist. Osho reikte essenties aan vanuit die universele weidsheid en vanuit zijn wijsheid, zijn inzichten en ervaringen. Het functioneren van Sheela was haar spel en Osho daaraan vastkoppelen is als een sprong in het duister. Het verbaast mij van de koorddanser, want die duidingen van jaloezie en machteloos moeten wel het resultaat zijn van door een klein venster kijken naar deze complexe werkelijkheid.

En de typering van het adres van Osho als 'boos viswijf' en 'verlaten, boze, zure echtgenoot', hebben mij volkomen verbijsterd. Vanwaar deze extremiteiten, waarop is dat in wezenlijke en feitelijke zin gebaseerd? Deze zware kwalificatie lijkt mij dan ook voort te komen uit een nogal krachtige afwijzing van Osho, maar dan vanuit een innerlijke emotionele lading die kennelijk met kracht naar boven kwam.

Deze gedachte wordt gesterkt door het begin van het artikel. Daar worden door de schrijver tegengestelde voorstellingen beschreven over zijn beleving naar de wereld van Osho. Niet in het oranje typeert hij als discriminatie in de beleving van een grote groep spirituelen. Waarom de zwaarte van deze bewoording, wat bovendien twijfels oproept. Kennelijk werd dit zo beleefd en ging het innerlijk dwarszitten. Met dat hij er wel een keertje ging kijken, geeft hij aan dat hij tegen de Osho wereld heeft aangeleund, maar het botste wel met zijn lifestyle. Ook noemt hij het een sektarisch clubje maar vermeldt vervolgens wel het vrije gedrag in de groep.

Deze weergaven geven sterk de indruk dat hij zich destijds verdeeld voelde t.a.v. de wereld van Osho, dat hij als het ware aan het balanceren was, aan het koorddansen. Zijn leven, zijn conditionering paste er kennelijk niet echt bij. Maar zegt tevens dat hij het ook jammer vond zich er niet meer in te hebben verdiept. En kennelijk heeft die weg hem nooit losgelaten want hij vindt de boeken van Osho nog steeds bijzonder inspirerend.

Waarom dan die extreme uitschieters? Met een zekere alertheid en gewaar zijn zouden deze negatieve uitersten waarschijnlijk niet zijn verschenen. Die innerlijke verdeeldheid ten aanzien van de wereld van Osho is vast en zeker blijven bestaan. En nu, in deze actuele situatie, is kennelijk de knoop doorgemaakt en is Osho in grove bewoordingen uit zijn spirituele wereld gezet. Dit heeft waarschijnlijk de bedoeling daarin het eigen spirituele evenwicht te herstellen door het in krachtige bewoordingen volledig aan de kant te zetten.

Vraag mij af waarom de koorddanser het demasqué van Osho zou toejuichen. Wat is in godsnaam het motief om Osho te reduceren tot iets of iemand van de gewone dagelijkse orde? Zou verwachten van de koorddanser dat deze conclusie niet past bij *advaita*, bij non-dualiteit. In mijn overtuiging ligt aan dit artikel van de koorddanser dan ook een persoonlijk innerlijk proces ten grondslag. Op zich is dat natuurlijk, vrijwel niemand ontkomt aan innerlijke tegenstellingen. Uit medemenselijk oogpunt reden voor mij dergelijke belevingen te begrijpen en te accepteren, maar niet als die worden gebruikt als schietstoel om een verlicht mens, een mens van liefde, te degenereren.

Prem Abhay Doeven.